

El balanç del 29m per a nosaltres no comença amb les anàlisis dels resultats de dijous passat, ni en els articles de premsa, ni -malgrat elles- en les resolucions judicials. Per a nosaltres ha començat molt abans.

Comença en el sistema econòmic estructural capitalista basat en l'especulació i l'explotació. Comença en el silenci criminal i còmplice amb el franquisme, la corrupció política i la dependència als bancs internacionals i les multinacionals. Comença en les retallades socials, on segueix havent diners per rescatar bancs i despeses militars però no per a sanitat i educació. Comença quan, a més de l'exclusió social, s'organitza i augmenta la repressió policial, política, judicial i la manipulació massiva dels mitjans "informatius". Comença en els pactes sindicals amb la patronal i l'aprovació de pressupostos allà a les cambres que molts no hem votat.

Tant les que voten com les que no, les eleccions son un reflex de la delegació a tercers i el fals convenciment que el resultat importarà gaire. Quanta gent participa –a part d'anar a votar un dia- en la construcció de la seva vida i de la comunitat? Quan informades estem del que son, fan o deixen de fer? Quin grau d'aïllament patim, que no sabem el què necessita i passa al barri on vivim?

I nosaltres -no volent ser ni precàries, ni sumisses, ni dependents, ni assistides-, ja fa temps que ens comença a sorgir la ràbia interior; barreja d'impotència i d'un impuls per reaccionar a l'entorn hostil. Unint-nos, passant a una canalització de la força col·lectiva, de les ganes de reivindicar els minsos drets que s'han aconseguit, després de varies generacions en lluita.

I així vam sortir moltes al carrer el 29m.

Ni molt menys vam sortir totes les que freguem o ja passem el límit suportable. Perquè moltes tenen el xantatge a la feina per no respectar el dret a vaga, la por a les càrregues policials no els permet reclamar ni el dret a sortir al carrer a les manifestacions convocades o tenen el convenciment inculcat que no podem canviar res. Perquè els cossos repressors venen preparats amb porres amb les que causar politraumatismes, amb potes de puntera de ferro amb les que rebentar-nos la melsa, amb màscares antigàs i amb gasos lacrimògens amb els que posar-nos els ulls vermells a punt d'esclatar, amb bots de fum per ofegar-nos, amb pistoles piloteres que ens destrossen els glòbuls oculars, amb furgones amb les que ens atropellen;

organitzats entre ells i amb els carrers estudiats per a crear rateres on atrapar-nos, on arrencar-nos la ràbia i la indignació a cops de terror.

I vénen preparats per a actuar en qualsevol situació que vagi en contra o posi en perill el seu ordre i normalitat imposats, perquè per això estan, per defensar coses i diners per sobre de vides. Siguin quines siguin les formes d'expressar les nostres lluites i resistències (assegudes, de peu, corrent, cridant, en silenci, llençant, cremant, cuidant-nos, observant, denunciant) totes elles seran reprimides.

Davant aquesta situació, en la que perilla la nostra vida -la nostra integritat física, emocional, mental i social-, defensar el dret a vaga, els piquets, el dret a manifestació i sols mantindre't al carrer ja és realment un acte de gran valentia i solidaritat. Perquè ja hem après a perdre la por als seus malaltissos discursos, als seus cops cecs, a les seves contínues amenaces, a la criminalització de les seves lleis o a la seva violència institucional organitzada. Però sabem que és cada dia que patim la repressió invisible i és també cada dia que lluitem per sobreviure, trobant-nos i construint plegades, sabent que fan falta més vagues, més gent sense por, més desordre de les ordres.

I no som superheroïnes tretes d'una pel·lícula americana. La valentia apareix quan ens mirem als ulls i veiem que la situació insostenible és compartida, d'estar juntes, de saber que ningú defensarà els nostres drets sinó nosaltres i lluitem per ells, des d'un impuls interior per exigir que volem decidir sobre la nostra vida i entorn. I, superant com podem la por, prenem els carrers del 29m amb un escruixidor soroll de sabres de fons i totes les raons carregades a la nostra esquena. Sortim tot i saber com s'estan preparant els cossos repressius (entrenats des de la violència), els discursos polítics (on la defensa de la lluita de base no els surt rentable), els mitjans de comunicació (al servei de l'estatus quo capitalista) i l'adient manipulació de l'opinió pública no exempta de temor i immobilisme.

Malgrat que encara estareu escandalitzats pels contenidors cremats i pels bancs i caixers amb els vidres trencats, nosaltres no em deixat d'estar colpejades perquè ens estan robant tot amb arrogància, abús, desvergonyiment i prepotència, perquè les coses i els diners són més importants que les persones, perquè cada dia hi ha ERE's i es fa fora a gent de l'única llar que té, perquè la reforma laboral endeuta el nostre futur i de les que vindran darrera i perquè és la gent que es rebel·la a la que mireu com a estranya.

Sense anar a mitges tintes (perquè ja se sap que els majares som les persones que diem les

coses tal com sentim i pensem sense tenir en compte institucions de cap mena) seguim sense entendre aquesta “pau social” de la que sovint es parla. No l’entendem de cap manera. Sobretot si és basa en la defensa dels interessos econòmics, en la vida dirigida al consumisme homologat i d’estereotips, en la seguretat fonamentada sobre presons, manicomis, centres de menors, CIE’S,... en l’adoctrinament basat en l’obediència (premi-càstig, bo-dolent), en la que quasi no necessitem vigilants perquè entre nosaltres fixem els límits a la normalitat, en/al empassar-nos i executar tots els estigmes creats a l’educació, la tradició i/o els mitjans de comunicació. Així interioritzant el discurs a defensar, que el gran germà ens dirà a través de les pantalles i en el que la llibertat és sols una paraula més del diccionari referida a les utopies del s.XIX.

Des d’aquest quart grau de llibertat (els que estem al carrer però entre els barrots invisibles dels rols, de les etiquetes, de les pors imposades,...), és des d’on exigim l’alliberament dels 3 companys en presó preventiva i la llibertat sense càrrecs de tots els companys i companyes detingudes el 29m. Perquè la crisi i la rabia de la crisi la paguin els rics. Perquè no ens hem empassat la pastilla dels discursos i les imatges seleccionades al telenotícies. Perquè els companys i companyes represaliades son part de les que no hem tingut por a sortir al carrer, les que no volíem deixar de cridar les nostres raons, tot i la preparació prèvia política, mediàtica i policial. Perquè el que no és normal, és quedar-nos a casa de braços creuats esperant temps millors, pidolant i confonent què és violent, si un contenidor cremat o gent sense res per subsistir, si un vidre trencat o gent sagnant mentre està perdent un ull... Què és normal i acceptable per a tu?

Però clar, és igual si cada dia l’impotència que tens, que vius, que veus, que sents, t’ofega més. És igual. És igual i per això, com que has après a delegar i esperar, a memoritzar la lliçó i no pensar en la teva vida morta, creus més a qui et reprimeix que a qui et convida a defensar i conquerir la vida deslligada de les ordres i l’obediència. Perquè és el suport mutu el que fa fluir a les persones per si mateixes, aprenent i compartint, decidint sobre el que volem ser i sentint el propi plaer i desig de viure, que és el que ens allibera.

El balanç del 29m continua!